

УЧИТЕЛСКАТА ПРОФЕСИЯ – ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО ИЛИ ЗАДЪЛЖЕНИЕ

Зейнеп Топова
СОУ „Св. Паисий Хилендарски“

Учителската професия за мен е призвание, вътрешно убеждение, духовна необходимост. Казват, че за да си добър учител, трябва да обичаш децата, да си търпелив, спокоен и да обичаш професията си. Започнах учителската професия, без да съм го планирала. Хвърлих се в едно необятно море от непознати за мен емоции, ситуации и проблеми, за които никога никога не ме е подготвял през студентските години. Питах се дали си струват всички усилия, които полагам? Исках съвет от по-опитните, от преподавателите с повече стаж, а те всички казваха: „Ще свикнеш!“.

Наистина свикнах и не само че свикнах, но и обикнах тези непознати ситуации и емоции, в които попадах всеки изминал ден, защото именно те ме научиха да се владее. Обикнах дори и проблемите, с които се сблъсках, защото те ме научиха да бъда находчива и устойчива. И накрая, за моя изненада, обикнах и децата. Това не е любов от пръв поглед. Това е любовта, която се гради с времето, любов, която израства след всяко постижение и узрява след всяко поражение. Тази любов е крехка, но пуска корени дълбоко в сърцето. Не е възможно човек да не се радва и да не се чувства горд от това, че всеки ден младите хора, които обучава, израстват интелектуално, общокултурно и професионално и да осъзнаеш, че и ти имаш нещо общо с промяната, която настъпва у бъдещите медици, икономисти, финансиста. Това всъщност е най-голямото удовлетворение за един учител – да знае, че един ден тези, които стоят пред него и от които зависи бъдещето на страната ни, стават преди всичко личности, а после всичко останало.

Безспорно с натрупания стаж от близо седем години аз натрупах и професионален опит, но също така станах и прекалено уверена, че понякога ми се случва да недогледам важни подробности с голямо значение. Затова добрият учител според мен трябва постоянно да е нащрек, да не спира да си задава въпроса: „Все още ли съм толкова добър?“. Трябва винаги да сме няколко крачки пред нашите ученици, доколкото е възможно това със съвременните ученици, които са като „информационни гъби“.

Това, което приемам като задължение в учителската професия, са административните задачи и изисквания. Понякога, притискани да бъдем изрядни в

това отношение, вниманието ни бива отвлечено от по-важните неща. Моето мнение е, че хора, непознаващи нашата област, прекалено много се намесват в работата ни като учители. Трябва да имаме повече свобода, понеже учителят затова е учил. Според мен всеки учител трябва да се движи от вътрешна мотивация, а не от надеждата за бонуси или от страха да не бъде уволнен.

TEACHING PROFESSION – CHALLENGE OR RESPONSIBILITY

✉ **Mrs. Zeinep Topova**

Biology Teacher

Secondary School “St. Paisii Hilendarski”

Ablanitsa, Bulgaria

E-mail: sou_ablanica@abv.bg